

Brev från och till medlemmar av familjen Gjörwell växlade åren 1780–1811 Ep...

Gjörwell, Carl Christoffer,

HS Ep.G 12:2

National Library
of Sweden

ad, En Gustava = Nora
Herr Jos. Nicl. Lindahl uti
Norwäging.

32

Stockholm, den 22 Aug. 1794.

Minna få högligen älskade och älskvärde Darn

Påhälsas med många ömra Fälskagelser, både för al den Höfslighet, som blifvit
min Mandorff hos och af Eder bevisad, samt för hvilken Godhet kan utifina Dref
si underlåtit at betygga sin Fälsksamhet på alla Händer, och för det kära Dref,
hvarmed mig min närnsnast förbundne John under den 14:de jägnaden.
Ja, det är sant, at min Mandorff är en vacker, ädel och vittet Gaffe, ja en
aldeles rar Yngling. - föråtten, jag kallar honom ja, ty den 10 Aug. fylde han
forts sina 20 år, och at vara så ung med det utseendet, med så mycket Snille och
så många Kunskaper, det är då en sarskyldig Eloge, at så tillika hälfo för
Yngling, och måtte han ännu länge få hälfo dertfore - -; men så har min John
ända velat öfverträffa mina löford om honom, då Du framkallat Wieland och
Larater Dig til hjælp, för at gjöra min unge Vän al tillörig rättisa. Nej!
så fullkomlig är han intet: ty värr! han härstamar utifån Fader Adarn
och hans lilla olydiga Hustru, har således också sina Caracters fel, han så
väl som jag och vi alle; men det lämnas de efterhand så öfvermåttat, det utbytta
de af så många vackra Själens Egenskaper. Småting före vi väl stundom;
men det kommer dertfore aldrig til God und Nodförlag: ty vi hafve ännu så
mycket ogjort både uti Vänskapens och Literaturens Rike. Gud late honom
nu bara snart och väl komma om igen, med Lifvet och helbezdna deman
komma öfver Geta-ryggarne och Solmorden, de aimable Hindren oberättade!
Dillaggen en Desioche, som afpraktar hans Retour.

Men sedan Du nu känner personligen denne Vän, om hvilken jag tillförne
och ifrån början gjort Eder begge en så fullkomlig Räkenskap; så är billigt,
at jag nu också läser Eder skänskeligen känna en annan ny och ung Vän,
ännu en John, som äfven förtjänar at hörgagas och älskas, jag menar
Slossjunkaren Lars Johan Salman. Han är 18 år, ~~en~~ ifrån Carlscrona, har
funderat i Lund, är engagerad härinne uti både Hof Råden och Revisionen, har
haft en förtärfelig Uppfostran, äger de ädlaste både Fänke- och Lejnadsfakt,
har Snille, kan flera Språk, har et fint och vackert Ansigte, men som tillika
röjer den Odicken, det som gör et Hufvuddrag uti hans Caractere: den
mjäkteljette Odicken, ^{han} som är allför benäget at se Skuggor om Guffa
dagen, et Hjerta, som han stundigt beftukter för alt det, som dock tillhörs den
öfrike Skronö-bygnaden: et Hjerta, ^{dock} så dygdigt, så godt, så ömt, så tacksamt,
så at jag måste bekänna, at han är alltså unigue i sit slag. -
God

Född af en Grefinna Snolstky, Syfter till den Grefven, under hvars Tak jag fått
bygga min så fälla och glada Solitude, har han äroft en stark benägenhet at få
ungföt, uti hvilken hon för några år sedan afled: hvilket är grunden till de
mörka Stunder hans Själ ej föllan skapar sig sjelf. Fadrens Kammarherre,
Lejfrer ännu och bor på Bledingsborg, en Sätergård i Småland på Gränsen af
Blekingen. Till honom och Syftron har han ungl. resp. och väntas upp i Skofft.
Med et Hjerta få byggt för den örna Vänstapen och saknande alltid så mycket,
trodde han sig finna ^{genom} min Bekantskap, som förfst hos Morbrodern gjordes,
en Lätnad uti mit Sällskap, en Trefvofskullelse uti mit förtvöende; såsom
jag och gjorde mig en kär Skyldighet, medan jag tillskyndade mit eget
Hjerta en den största Lyckfärlighet, at med ören famn lämna ^{konom} den glada
Retour, som hos mig famn. Hans ärselin, unge Grefve Snolstky, utgjorde sedan
med oss et Trio både inom och utom Solituden, som var et det skönaste jag
njutit uti hela min lifstid; och de fälla, de äldrareitvaldaste Stunder; si tillbragt
ihops under detta äret vackeraste Sommar dagar, få icke at beskripa: ack!
den skrifti Skimelofvirds-dag, den 29 Maji, ville jag för mycket mycket godt ej
hafva obehöfvad - kanske kommer jag aldrig mer at behöfvad en sådan dag -
väl en så lyckfärlig med Käre Anhörige och andre Värmer; men Nöheten vid
mina öar af så ädla och föta Känslor med 2. ne så dygdiige och funne, så vittre
och behaglige ädlingar, som så ofta kastade sig med ofkyrdiga och glada
Känslor i mine armar, som trodde sig aldrig äga end och uttrykt nog för at
betygga mig en Erkänsla, som jag dock var så lyckfärlig at känna samt i
skripa verket Kände för dem - ack! denne så pastorale och amicale
Vandring till Carlberg, Solna, Tyskare - torpet och Skuggen, samt fluteliggen
till Solituden - - aldrig, nej aldrig fötal mit Hjerta förgäta den Dagen,
så länge detta Hjerta ej klifvit så föräldradt, at icke mera kunna känna,
icke mera kunna värdera lifvets ömaste angelägenheter. Söta min John
och Du sötaste Stafva, förläten Eder gamle Far, at han skrifer
lifvorn uti Skännyckenning! men jag skrifer såsom jag känner,
och jag skrifer så som jag ännu länge vil känna detta Lifvet -
Det öngga, rörande Hjertats förbindelse emellan min John Falman
och mig, kan fört af Dilagornas inhämtas.

Andra Dilagor dock af helt annan art, skola komma med mit
nästa Brev.

Emedertid omfamners jag älskorness af

eder

högifnaste Däppa.